

Разследването започва

На покрива на „Бейкър палас“, точно над петнадесетия етаж, имаше голяма тераса, пълна със слънчеви панели. В средата ѝ се издигаше квадратна мансарда* – толкова ниска, че напомняше на бункер. Зад стъклата на тъмните прозорци се виждаше една-единствена стая, в която цареше невъобразим хаос – кабели, монитори, антени и най-модерно електронно оборудване почти не се виждаха от пръснати навсякъде боклуци, кутии от пица и разхвърляни дрехи.

Единственият обитател на мансардата беше върли нещо четиринадесетгодишно момче с черни коси, което в момента спеше на един разпадащ се диван. Тази нощ то остави вклъечени всичките седем компютъра, за да тегли данни от половината свят, и в

*Мансарда – жилищно помещение на тавански етаж

полумрака на стаята мигащите светлинки играеха по лицето му.

Млечнобяла мъгла обгръщаше Лондон. Тази година лятото притискаше туристите като в горещо менгеме и Темза приличаше на блестяща лента разтопена смола. Недалече от „Бейкър палас“ Биг Ben* удари шест часа сумринта.

Но Лари Мистъри не чу ударите на часовника и продължи да спи като пън. Той не беше от ранобудните. Предпочиташе да не прави нищо през деня и започваше да учи едва привечер, като често усиливаше музиката до gynka. Ученническата му книжка не беше много за показване – Лари се справяше добре с информатиката, но по всички останали предмети знанията му бяха кръгла нула, че и по-малко от нея.

– Вместо да ходиш в това абсурдно училище, трябва да учиш, да речем, инженерство – негодуваше майка му. – В семейство Мистъри досега не сме имали инженери.

Лари видигаше рамене и отговаряше:

– Забравяш ядо Ангъс в Женева, мамо. Работи в ЦЕРН**, изследва субатомните частици, страшна работа!

*Биг Ben – часовниковата кула на Уестминстърския дворец, Лондон

**ЦЕРН – Европейската организация за ядрени изследвания

С това разговорът обикновено приключваše.

– Той е учен, не обикновен инженер – въздъхваше майка му. – Всички Вас, Мистъри, Все ви тегли към ненормални професии.

След развода майката на Лари говореше за Мистъри като за семейство перковци, начело с бившия ѝ съпруг Самъръл Мистъри, шампион по кърлинг* – олимпийска дисциплина, практикувана от шепа ентузиасти. Откачалки като него бяха и всички останали от семейството – нескончаем низ от ексцентрици**.

6:15 часа – втори опум. На един от мониторите се появи надпис „ЧЕРВЕН СИГНАЛ ЗА ТРЕВОГА“, пригружен от сирените на „Стар Трек“ и от метален глас, който не спираше да повтаря: „Към спасителните лодки! Към спасителните лодки!“

Този път по лицето на момчето заиграха лазерни светлинни ефекти, сякаш стаята се бе превърнала в командна зала на космически кораб. Но всичко беше напразно. Лари се обърна на другата страна и главата му потъна във възглавницата. След няколко секунди той отново хъркаше.

*Кърлинг – спортна игра между двама отбора на ледена площадка, в двамата края с по един кръг – мишеня. Целта е отборът да вкарва гранитен камък с дръжка в противниковия кръг. Олимпийска дисциплина от 1998 г.

**Ексцентрик – чудноват човек, чудак

6:30 часа – последен опум. Първо алармата на телефона ви няколко пъти, щорите се вдигнаха със скърцане, а по уредбата оглушително загърмя най-новият хим. След това съседът започна да трона по вратата и да креши:

– Стига! Това да не ми е гукомека! Безделник такъв!

Пак нищо.

Накрая, точно в 6:36 часа, сред невъобразима какофония от звуци, се чу едно незначително „БЛИП“. Идваше от някакво устройство от титан, което приличаше на мобилен телефон и беше закачено на връвчица на стената точно над дивана.

Тихото „БЛИП“ стигна до ушите на Лари като залп от оръдие.

Без да става, момчето промежна ръка и хвана устройството. Поднесе го светкавично към полуотворените си очи. Натисна два клавиша и на дисплея се появи съобщение.

Лари го прочете и ококори очи.

– Днес ли? – извика. – Посмъртно няма да успея!

Скочи на крака и се огледа. Хаос! Грабна няколко дистанционни и изключи аларми, мелодии и високоговорители.

– Нямам време да оправя тая бъркомия. Трябва... трябва... Какво трябва да напра-

Вя?! – хвана се той за главата.

Тръшина се на един стол и скоро стрелно натисна клавищите на седемте си компютъра, които светкавично се съживиха.

– Ох, ух! Трябва да изпратя имейл на Агата... – реши той. – Но дали ще го прочете навреме?

Прочете втори път съобщението на устройството и подскочи паникъсано.

– Не, не става! Ако ми контролират пощата, ще бъде фатално!

Къде изчезна мобилният му телефон? Омкри го между празните онаковки от хамбургери и бързо прегледа контактите си.

– Адамс... Адриан... Агата... Емо – Агата... Да, добре!

Започна да набира номера, но изведнъж спря. Ами ако са му сложили микрочип в телефона? Всенак бяха най-добрите в тия неща!

– Без паника, Лари! – прошепна си той. – Стегни се! Помисли, разсъждавай, медитирай: как да се свържеш с Агата, без те да разберат? Посвети цяла една минута в рошене на косата си, после реши. Излезе на терасата, отвори широко вратичката на клемката и хвана Верния си пощенски гълъб.

– Време е да поработиш, приятелю! Братовчедите Мистъри имат нужда от теб!

Гълъбът летеше над покрайнините на Лондон. Под него се низеха безкрайни сиви редици къщи. Изведнъж бледосивото на сградите бе прекъснато от голямо зелено петно – повече от един акър* ливади, изпъстрени с цветя, ромолящи фонтани, езерца с лилии, ботанически градини и тихи сенчести алеи, обрамчени от големи дървета.

В средата на парка се издигаше стара къща във Викториански стил със син покрив. Това беше „Мистъри хаус“, домът на дванайсетгодишната Агата Мистъри и нейните родители.

По пантофи и халат, Агата вървеше по една от алеите, като се опитваше да избегне въртящите се струи на системата за напо-

*Акър – единица за измерване на лице на повърхнина. Равна е на 4046.86 квадратни метра.

яване. Мирисът на току-що окосена трева гъделичкаше приятно носа ѝ – малък и чип, отличителен белег на рода Мистъри.

Момичето държеше в ръце чаша чай, от която се вдигаше пара. Чаят беше „Шуи Ксиен“ – светлооранжев, с вкус на плодове. С една сума – невероятен!

Като отпиваше малки глътки, Агата продължи по алеята и стигна до една беседка. Там се отпусна в удобна виолетова лълка и остави чашата на масата до купчината писма. Повечето бяха реклами листовки, сметки за плащане и обичайните сладникави картички от приятелките ѝ, които бяха на курорт. Агата гори не си направи труда да ги прочете.

Докато отпиваше от чая, тя неочаквано забеляза под масата някакъв накем. Беше облепен с марки, с много печати и пощенски клейма.

Какво ли има в него?

– Господин Кент? – извика Агата.

Икономът на „Мистъри хаус“ надникна из зад близкия храст хортензии. Въоръжен с огромни градинарски ножици и издокаран с член смокинг, който изглеждаше по-подходящ за гала вечеря, отколкото за работа в градината, той старателно подрязваше клонките.

– Добро утро, госпожице Агата! – икономът размаха ножиците и се усмихна, без да помръдне гранитната си челюст. Това беше максималният израз на чувствата, който можеше да се очаква от бивш професионален боксьор като него.

– Какво е това? – попита Агата, като вдиг-

на загадъчния пакет. – Откъде изникна?

– От Андите, госпожице Агата.

– Значи го изпращат мама и мамко! – възкликна момичето и без да губи време и започна да разопакова пакета. Докато разкъсваше хартията, следеше внимателно последователността на пощенските клейма.

– Първият печат е от Лагуна Негра, в Перу – тя видя поглед и се усмихна. – На четири хиляди метра надморска височина!

– Точно така, госпожице.

– После пощенската служба в Ика,nak в Андите – продължи тя съсредоточено. – После Лима, столицата на Перу, и... Колко странно! Виждаш ли?

– Какво трябва да видя, госпожице Агата?

– Този печат, под марката PAR AVION – Агата прехана устни. – Пише Мексико сини...

Господин Кент помръдри мълчаливо с кимване на глава.

– И накрая последният еман – от Мексико сини до Лондон, с печат на летище Станстед! – заключи Агата.

Тя отну доволно една голяма глътка „Шуи Ксиен“, извади от джоба си бележника, с който не се разделяше, и го отвори на празна страница. После се обърна към иконома:

– Може ли една химикалка?

Агата никога не забравяше да запише всяка информация, която смяташе за любопитна. Камо всички членове на семейство Мистъри, тя бе решила да започне необичайна кариера. Искаше да стане писателка. Но не каква да е, а авторка на криминални романи. И разбира се, най-добрата! Затова непрекъснато тренираше изумителната си памет, правеше справки в огромни енциклопедии по всякакви въпроси и винаги, когато можеше, пътуваше до различни точки на света. Вниманието към детайлите беше нейната сила.

– Химикалка? – попита тя отново.

Икономът, който сякаш бе замръзнал на място, я гледаше с непроницаемо, почти каменно изражение на лицето.

– Нещо не е наред ли, господин Кент?

Той извади една позлатена писалка от джобчето на смокинга и ѝ я подаде, като се покашля.

– Ами... Не бих желал да изглежда, че си пъхам носа, където не ми е работата... – рече колебливо той, – но няма ли да отворите пакета от родителите си, госпожице Агата?

– О, разбира се, колко съм небрежна! – махна с ръка господарката на къщата, отлепи туксомо и отвори картонената кутия.

Икономът, разбира се, вече знаеше, че в ку-

тията има подарък за дванадесетия рожден ден на Агата, но окори очи, когато видя съдържанието ѝ.

– Кактус?! – възкликна неволно той.

– Кактус! Това е много рядък екземпляр! – викна с блеснали очи Агата, която беше на седмото небе от радост.

Растението, което приличаше на зелена тиква, набучена с бодли, бе придружено от поздравителна картичка за рождения ден.

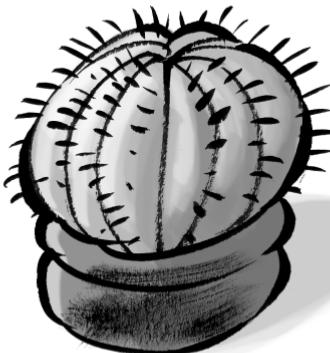
Агата, скъпа!

Татко и аз сме наистина много щастливи, че открихме за теб последния жив екземпляр от Индионигро петрификус. Можеш да го сложиш в парцел 42. Добави малко пясъчна почва и никаква вода. Скъпа, много внимавай! Не забравяй да слагаш работни ръкавици – бодлите съдържат опасно токсично вещество, което води до състояние на временна смърт за няколко часа!

Много целувки!

Мама

– Парализиращо токсично вещество! Боже

мой! Точно от това имах нужда! – извика ликуващо Агата.

Тя каза добиждане на иконома, пъхна пакета под мишиница и хукна към оранжерията.

Слънцето сипеше лъчи върху внушителната постройка със стоманена конструкция и с покрив и стени от стъкло. Веднага щом влезе, Агата усети колко задушно е вътре. Беше непоносимо горещо. Температурата беше с поне петнаесет градуса по-висока от външната, а въздухът бе неподвижен.

Момичето се огледа. В пясъка разтяха кактуси с всякаква форма и големина, някои – ниски и кръгли като топки за билиард, други – по-тънки и високи, с насочени нагоре разклонения като ръце на тромави манекени.

Пейзаж като в уестърн.

– Парцел 37... Парцел 38... Ето го 42!

До една от групите кактуси имаше свободен правоъгълник земя. Агата внимателно остави кутията и отиде да потърси ръкавици. Намери и една книга за кактусите и още една – за отровите.

Нищо не се знаеше.

Когато нахлузи градинарските ръкавици, тя се разсмя. Сигурно бяха на господин Кент, защото бяха поне с пет номера по-големи от нейния.

Тя благоразумно затегна връзките на кумките и докато разглеждаше Индионигро пемрификус, започна да нахвърля мислено сюжета на книга за „привидна смърт“: убиец, който инсценира погребението си, а после се връща тайно, за да си отмъсти.

– Хм... – изкашля се в този момент икономът. – Имаме малък проблем.

– Проблем ли, господин Кент? Какъв проблем?

- Става сума за Лари, госпожице.
- Лари ли? И какво иска твой?
- Мисля, че трябва да видите лично, госпожице.

Агата въздъхна, свали ръкавиците и тръгна след иконома. Излязоха от оранжерията и стигнаха до голям клен.

На един от клоните му беше кацнал пощенски гълъб, който пристъпваше от крак на крак и изглеждаше неспокоеен. За което си имаше причини – Уотсън, сибирският комарак на Агата, го дебнеше иззад храстите и облизваше мустациите си.

– Ела тук, Уотсън! – извика момичето.
Комаракът хвърли на гълъба поглед, който казваше „Ще ми наднеш следващия път!“, после отиде послушно при господарката си, отърка се в краката ѝ и замърка.

Агата не се остави да я размекне. Покамери се на дървото и хвана гълъба, отвърза металната тръбичка от крака му, после подхвърли птицата във въздуха. Гълъбът размаха енергично криле и след секунди изчезна от погледа ѝ.

В металната тръбичка имаше навит лист хартия. Агата беше свикнала с всякакви изненади, но тази надминаваше всички.

АГЕНТ LM14

ТРЪГВАНЕ ЗА ЕГИПЕТ В 10:45, ЛЕТИЩЕ ХИЙТРОУ. ЗАПАЗЕНИ БИЛЕТИ. ПОДРОБНОСТИ ПО СЛУЧАЯ – ПО ВРЕМЕ НА ПОЛЕТА.

Без да слезе от дървото, Агата погледна часовника. Беше малко след седем.

– Пригответи куфарите, господин Кент! – извика тя. – Тръгваме незабавно!

– За какъв климат тръгваме, госпожице?

Агата се замисли.

– Ще бъде много горещо, предполагам – каза тя. – Ще ни трябват памучни и ленени дрешки, къси панталони... Нещо като за Сахара...

– Ще пригответя всичко необходимо, госпожице Агата.

Икономът изчезна във вътрешността на

„Мистъри хаус“, следван от гладния Уотсън.

Агата слезе от дървото и забърза към стаята си, за да направи справка в родословното дърво на фамилията. То представляваше огромна карта на света, на която бяха отбелязани адресите, професиите и степента на роднинство на всички Мистъри, или поне на тези, за които имаше информация.

Момичето постави пръст върху картата на Египет и откри една леля в Луксор.

– Мелания Мистъри! – възклика то. – Отглежда едногърби камили!

Веднага след това видя телефона и предупреди леля Мелания за пристигането си.

Половин час по-късно всичко беше готово. Агата се бе облякла в колониален стил, а господин Кент се бе издокарал в смешна хавайска риза.

Натовариха на лимузината три големи куфара, смъртоносния Индионигро петрификас (можеше да бъде полезен) и Уотсън, който веднага се настани на коленете на господарката си и се нави на кравай.

Оставаше само едно неизвестно – дали Лари ще дойде навреме.